

III

Paa samme Tid gik Emanuel muntert nynnende hen ad Fodstien, der førte fra Vejlbj Overdrev ned mod Skibberup. Han havde ombyttet sin før saa uundværlige Silkeparaply med en landlig Egekæp, og istedetfor sin forrige Hovedbedækning af mørkebrunt Plys bar han en simpel Halmhat med en mægtig Skygge. De sidste otte Dages rastløse Friluftsfærden i den brændende Foraarsol havde gjort hans Ansigt rødskjoldet og fyldt det med smaa, gulbrune Fregner paa Næseryggen og under Øjnene, mens hans blonde Kristus-Skæg var bleven bleget, saa det tegnede sig næsten hvidt mod den farvede Hud.

Om Beskaffenheden af den Uro og Gæring, han i Løbet af den sidste Uge havde fremkaldt i Sognet, havde han endnu kun uklare Forestillinger. Da han i Øjeblikket selv var Kampens Genstand, havde Skibberupperne — stadig paa Forslag af Væver Hansen — ikke indviet ham i deres Planer; og da hans Svigerforældre af samme Grund havde undgaaet enhver Indblanding i Striden, vidste han kun, at man havde isinde paa en eller anden Maade at rejse Indsigelser i Anledning af hans Udelukkelse fra al kirkelig Virksomhed. Det havde oprindelig været hans Hensigt selv at overklippe den sidste tynde Traad, der endnu bandt ham til Præstegaarden, ved straks at fraflytte denne og leje sig ind hos en Skibberupfamilie, der havde tilbudt ham et Par Værelser. Men da han hørte, at Provsten virkelig havde indgivet Klage over ham til Bispen, bestemte han sig til at blive, for at det ikke skulde se ud, som om han frygtede for paa rette Sted at tage Ansvaret for sine Handlinger.

Forøvrigt tilbragte han saa godt som hele Dagen hos sine Svigerforældre, hvorved han undgik ethvert Sammentræf baade med Tønnenes og Frøken Ragnhild, og desuden var han endnu saa opfyldt af sin unge